

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kliś

Protokolant Tomasz Kilariski

przy udziale Prokuratora --/--

po rozpoznaniu w dniach 23.01.2017r., 03.04.2017r., 11.05.2017r., 06.06.2017r. , 05.10.2017r. oraz 19.10.2017r. sprawy karnej

M. A. (1)

urodz. (...) w J.

syna A. i J. zd. K.

oskarżonego o to, że :

1. w dniu 17 listopada 2015r. na ulicy (...) w L. woj. (...) wyzywał E. P. od „oszustów pierwszej klasy, kanalii, złodziejek, zwyrodnialców”, czym znieważył w/w,

tj. o czyn z art. 216§1 k.k.

2. w dniu 10 maja 2016r. na chodniku przy ulicy (...) w L. woj. (...), zagroził E. P. drogę swoim ciałem, plunął w jej stronę i zamachnął się na w/w, po czym uderzył w głowę, złapał za włosy oraz kopnął w nogi, czym naruszył nietykalność cielesną i spowodował powstanie u E. P. podbiegnięć krwawych okolicy powierzchni bocznej lewego kolana oraz zewnętrznej powierzchni podudzia prawego,

tj. o czyn z art. 217§1 k.k.

3. w miejscu i czasie jak w pkt. 2 publicznie wykrzykiwał, że w/w jest złodziejką i go okradła oraz, że jest „podłą oszustką”, po czym plunął w twarz w/w, czym znieważył w/w,

tj. o czyn z art. 216§1 k.k.

I. uznaje oskarżonego M. A. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 1 części wstępnej wyroku z tą zmianą, iż przyjmuje, że w dacie czynu poczytalność oskarżonego była w znacznym stopniu ograniczona tj. występku z art. 216§1 k.k. w zw z art. 31§2 k.k. i za to na podstawie art. 216§1 k.k. wymierza mu karę grzywny w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 30 zł (trzydzieści złotych),

II. uznaje oskarżonego M. A. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 2 części wstępnej wyroku z tą zmianą, iż przyjmuje, że w dacie czynu poczytalność oskarżonego była w znacznym stopniu ograniczona tj. występku z art. 217§1 k.k. w zw z art. 31§2 k.k. i za to na podstawie art. 217§1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności,

III. uniewinnia oskarżonego M. A. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 3 części wstępnej wyroku,

IV. na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. i art. 70§1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu M. A. (1) wykonanie orzeczonej w pkt. II wyroku kary 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata,

V. na podstawie art. 72§1 pkt.7a k.k. zobowiązuje oskarżonego M. A. (1) w okresie próby do powstrzymywania się od kontaktowania z oskarżycielką prywatną E. P., łącznie z zakazem zbliżania się do w/w na odległości 100 (stu) metrów,

VI. na podstawie art. 73§1 k.k. oddaje oskarżonego M. A. (1) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

VII. na podstawie art. 46§2 k.k. orzeka od oskarżonego M. A. (1) na rzecz oskarżycielki prywatnej E. P. nawiązkę w kwocie 500 zł (pięćset złotych),

VIII. na podstawie art. 628 k.p.k. zasądza od oskarżonego M. A. (1) na rzecz oskarżycielki prywatnej E. P. poniesione przez nią koszty procesu, zaś na podstawie art. 632 pkt.2 k.p.k. w części uniewinniającej kosztami postępowania obciąża oskarżycielkę prywatną E. P. i na podstawie art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierza oskarżonemu opłaty.

UZASADNIENIE

M. A. (1) i E. P. żyli w związku małżeńskim w okresie od dnia 25.08.2012r. do dnia 16.10.2013r. Małżeństwo stron zostało rozwiązane prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawie sygn.akt I C 1678/12 z winy powódki.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. A. (1) k. 100v-101v, zeznania świadka E. P. k. 101v-102v, odpis wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawie sygn.akt I C 1678/12 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie sygn.akt I Aca 1050/13 wraz z uzasadnieniem k. 201-213.

Pomiędzy stronami doszło do sądowego podziału majątku dorobkowego w sprawie prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Lubaniu pod sygn.akt I Ns 99/14.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. A. (1) k.100v-101v, zeznania świadka E. P. k. 101v-202v, postanowienie Sądu Rejonowego w Lubaniu sygn.akt I Ns 99/14 wraz z uzasadnieniem k. 15-18.

Pomimo powyższego M. A. (1) od dłuższego czasu nachodzi pokrzywdzoną zarówno w miejscu zamieszkania, jak również w pracy. Zaczepia w/w na ulicach miasta L., zniesławia, znieważa, dręczy telefonami. Pokrzywdzona nie życzy sobie kontaktu z oskarżonym.

Wobec takiego zachowania E. P. w 2015r. złożyła prywatny akt oskarżenia przeciwko oskarżonemu. Sprawa została zarejestrowana po przekazaniu z Sądu Rejonowego w Lubaniu w Sądzie Rejonowym w Jeleniej Górze pod sygn.akt IIK 1557/15, o czyn z art. 212§1 k.k. i inne. W trakcie posiedzenia pojednawczego w dniu 12.01.2016r. pomiędzy stronami doszło do ugody sądowej, w wyniku której M. A. (1) zobowiązał się do przeproszenia pokrzywdzonej za swoje zachowanie, zaniechania jakichkolwiek dalszych zachowań niezgodnych z prawem wobec oskarżycielki, niezblizania się do w/w na odległość mniejszą niż 100 metrów przez okres 2 (dwóch) lat oraz uregulowania kosztów toczącego się postępowania.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. A. (1) k. 100v-101v, zeznania świadka E. P. k. 101v-102v, ugoda k. 6-7, uzupełnienie prywatnego aktu oskarżenia k. 8-9.

Pomimo podjętego rozstrzygnięcia i zawartego w ugodzie zobowiązania oraz toczącej się kolejnej sprawy sądowej zachowanie M. A. (2) w dalszym ciągu nie uległo poprawie.

Oskarżony w dniu 17.11.2015r. w godzinach popołudniowych po opuszczeniu przez oskarżycielkę prywatną miejsca pracy, na ulicy (...) w L. ponownie słownie zaatakował pokrzywdzoną. W/w zagroził pokrzywdzonej drogę i pomimo kategorycznego wezwania w/w do odstąpienia od bezprawnych działań oskarżony podniesionym głosem wyzywał oskarżycielkę prywatną używając słów: „kanalia, złodziejka, zwyrodnialec”. Takie zachowanie sprawcy spowodowało zawiadomienie przez E. P. funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w L., którzy po przyjeździe na miejsce zdarzenia umożliwili zaatakowanej kobiecie oddalenie się z miejsca zdarzenia oraz wobec agresywnego zachowania oskarżonego – zatrzymali w/w.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. A. (1) k.100v-101v, zeznania świadka E. P. k. 101v-102v, M. W. k.163v-164v , A. N. (1) k. 117v-119v, D. M. k. 276v, notatka urzędowa z interwencji z dnia 17.11.2015r. , protokół oględzin dyktafonu k. 276v, zapis nagrania na płycie CD k. 275.

W dniu 10.05.2016r. w godzinach popołudniowych E. P. pracowała na rabatce w okolicach domu, w którym zamieszkuje. Po wykonanej pracy w/w wracała do miejsca swojego zamieszkania. W tym czasie na parkingu przed budynkiem została ponownie zaatakowana przez czekającego na nią oskarżonego. W/w zagroził pokrzywdzonej drogę i krzycząc: „oszukiłaś mnie, kiedy oddasz mi pieniądze”, zaczął szarpać oskarżycielkę za ubranie. Podczas tego zdarzenia oskarżony uderzył E. P. w okolice kolana lewej nogi oraz podudzia prawego. Powyższe działania spowodowały u pokrzywdzonej zasinienia, które skutkowały naruszeniem netykalności ciała w/w. Całe zdarzenie trwało kilka chwil. Wołającą o pomoc oskarżycielkę prywatną usłyszeli sąsiedzi J. G., K. N. i A. N. (2), którzy przybyli na miejsce czynu. W międzyczasie M. A. (1) oddalił się w nieznanym kierunku.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. A. (1) k. 100v-101v, zeznania świadka E. P. k. 101v-102v, J. G. k. 162v-163v, K. N. k. 116-117, 276v-277, A. N. (2) k. 114v-116, materiał fotograficzny k. 10, zaświadczenie lekarskie k.11.

Pomimo prowadzonego postępowania w niniejszej sprawie oskarżony ponownie, wielokrotnie niepokoił pokrzywdzoną. Wyrażał negatywne opinie na temat oskarżycielki prywatnej, kierując je również do jej przełożonych z miejsca pracy.

Dowód: zeznania świadka E. P. k. 101v-102v, oświadczenie k. 235-236, 268.

Tempore criminis M. A. (1) nie miał zniesionej, ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów. Z uwagi jednak na stopień manifestacji rozpoznawanych zmian w obrębie CUN jego zdolność pokierowania swoim postępowaniem była ograniczona w stopniu znacznym.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k. 92-96.

M. A. (1) nie był w przeszłości karany sądownie.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. A. (1) k. 100v-101v, karta karna k. 31.

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W złożonych wyjaśnieniach potwierdził poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne za wyjątkiem tego, aby w dniu 17.11.2015r. wobec pokrzywdzonej zachowywał się w sposób agresywny. Jak stwierdził, tego dnia spotkał się z pokrzywdzoną w celu ustalenia terminu zwrotu – jego zdaniem – należnych mu środków finansowych. Podczas spotkania użył w kierunku E. P. słowa „złodziejka”. Nie pamiętał natomiast czy używał sformułowań „kanalia”, „zwyrodnialec”. Dodał, iż po przyjeździe policji i przeprowadzonej interwencji spokojnie wszyscy się rozeszli.

W zakresie zachowania z dnia 10.05.2016r. wyjaśnił, iż rzeczywiście doszło do takiego spotkania, które – jego zdaniem – trwało około 30 minut. Jak poprzednio stwierdził, iż była to kolejna próba odzyskania od pokrzywdzonej należnych mu pieniędzy. Oskarżony zaprzeczył, aby w trakcie zdarzenia wyzywał pokrzywdzoną, uderzał ją w nogi, czy też plunął jej w twarz. Jak stwierdził jedynie gestykulował.

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego tylko w tej części, w której potwierdzają ustalony – na podstawie całokształtu materiału dowodowego – stan faktyczny, należało uznać za szczere, logiczne, wiarygodne, a tym samym prawdziwe. Tylko ta część twierdzeń sprawcy mogła – zdaniem Sądu – stanowić asumpt dla podejmowanego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia.

Znalazły one bowiem odzwierciedlenie nie tylko w wersji zaprezentowanej przez samą pokrzywdzoną, którą Sąd Rejonowy w Lubaniu uznał w całości za prawdziwą, spontaniczną i szczerą, ale także – co istotne – potwierdzone zostały zeznaniami pozostałych świadków, którzy w toku prowadzonego postępowania karnego opisali dokładny przebieg zdarzeń, o których mowa w zarzutach prywatnego aktu oskarżenia.

Zauważyć należy, iż wszyscy przesłuchani świadkowie w osobach: J. G., M. W., A. N. (1), K. N., A. N. (2), D. M. byli dla obu stron postępowania osobami obcymi, w żaden sposób nie związanymi z w/w zarówno względami natury rodzinnej czy towarzyskiej. Dodatkowo świadkowie M. W. i A. N. (1) są funkcjonariuszami policji, którzy zostali wezwani na miejsce zdarzenia, o którym mowa w dniu 17.11.2015r. przez pokrzywdzoną E. P. celem udzielenia jej pomocy przed agresywnym zachowaniem oskarżonego, który w krytycznej dacie na ulicy (...) w L. zaatakował w/w używając wobec świadka słów powszechnie uważanych za obelżywe: „kanalia”, „złodziejka”, „zwyrodnialec”. Nadto swoim zachowaniem uniemożliwiał pokrzywdzonej oddalenie się w kierunku jej miejsca zamieszkania.

Co również istotne przebieg tego incydentu został w całości zarejestrowany przez oskarżycielkę prywatną na posiadanym tego dnia dyktafonie, a odtworzony w trakcie rozprawy sądowej w dniu 19.10.2017r. Już same te dowody przy częściowym przyznaniu się M. A. (2) do tego zarzucanego mu czynu i swobodnej ocenie zaprezentowanych wyżej dowodów, zgodnej z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego świadczą, iż w tej części wina i sprawstwo oskarżonego były niewątpliwe i bezsporne.

Odnosząc się natomiast do zarzutu opisanego w pkt. 2 części wstępnej wyroku tj. zdarzenia z dnia 10.05.2016r. jakie rozegrało się przy ulicy (...) w L., nieopodal miejsca zamieszkania E. P. to również – na podstawie zebranego materiału dowodowego – można postawić tezę, iż także w tym wypadku oskarżony swoim działaniem wyczerpał znamiona zarzucanego typu czynu zabronionego opisanego w treści art. 217§1 k.k.

Świadczą o tym częściowe wyjaśnienia oskarżonego M. A. (2), który nie przeczył, iż krytycznego dnia spotkał się na wskazanym miejscu z oskarżycielką prywatną i żądał od w/w wydania mu – jego zdaniem – należnych mu środków finansowych z tytułu podziału majątku dorobkowego stron. I chociaż rzeczywisty przebieg tego czynu częściowo różnił się od wersji prezentowanej przez sprawcę to jednak fakt spotkania byłych małżonków był dla Sądu bezsporny i niezaprzeczalny.

Sąd Rejonowy w Lubaniu ustalił, iż podczas tego spotkania zdarzenia – wbrew jego wyjaśnieniom – poza żądaniem wydania pieniędzy był agresywny, szarpał pokrzywdzoną za odzież i uderzył w/w w lewą nogę w okolicę kolana oraz prawe podudzie, czym naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonej.

Ustalenia powyższe Sąd poczynił na podstawie nie tylko zeznań samej oskarżycielki prywatnej, ale również i w szczególności zeznań naocznych świadków zdarzenia w osobach J. G., K. N. oraz A. N. (2), którzy w sposób jednoznaczny i kategoryczny stwierdzili, iż zachowanie sprawcy przybrało cechy naruszenia nietykalności cielesnej, o których wyżej mowa.

Co również ważkie zeznania powyższe znalazły potwierdzenie w dokumentacji fotograficznej (k.10), a także dokumentacji medycznej (k.11).

Sąd orzekający uniewinnił M. A. (2) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 3 części wstępnej wyroku. Jak bowiem wynikało z wyjaśnień oskarżonego podczas zdarzenia z dnia 10.05.2016r. nie używał wobec pokrzywdzonej słów obelżywych, a jedynie żądał wydania pieniędzy zwracając się do w/w „...oszukiwałaś mnie, kiedy

oddasz pieniądze”. Tej treści wyjaśnienia zostały w pełni potwierdzone przez samą E. P., co przy braku innych dowodów skłoniło Sąd orzekający do uniewinnienia sprawcy od popełnienia przedmiotowego czynu. Sąd Rejonowy w Lubaniu nie znalazł bowiem w treści tego sformułowania cech obelżywych, czy też wulgarnych, które nakazywałyby podjąć inne, jak tylko opisane wyżej rozstrzygnięcie.

Nie ulega jednak w sprawie żadnych wątpliwości, że M. A. (1) pomimo prawomocnego rozwodu, prawomocnego orzeczenia o podziale majątku dorobkowego byłych małżonków i dokonanych w związku z tym rozliczeń – w dalszym ciągu w sposób złośliwy, ukierunkowany na dręczenie pokrzywdzonej, wbrew jej woli, nachodzi ją, atakuje licznymi telefonami, podważa jej dobre imię zarówno w miejscu zamieszkania, ale i w miejscu pracy. Czyni to pomimo zawartej ugody sądowej zapadłej w sprawie sygn.akt IIK 1557/15. Takie zachowanie oskarżonego utrudnia normalne funkcjonowanie pokrzywdzonej, zaś zadaniem organów sądowych jest przede wszystkim pomoc pokrzywdzonym i ich ochrona przed przestępczymi działaniami innych osób.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy w Lubaniu takim zachowaniom sprawcy się bezwzględnie i kategorycznie sprzeciwia – co znalazło swój wyraz w części dyspozytywnej orzeczenia.

W ocenie bowiem Sądu w niniejszej sprawie wina i sprawstwo M. A. (2) w zakresie czynów opisanych w pkt. 1 i 2 części wstępnej wyroku były niewątpliwe.

M. A. (1) w dniu 17 listopada 2015r. na ulicy (...) w L. woj. (...), działając z zamiarem bezpośrednim, wyzywał E. P. od „oszustów pierwszej klasy, kanalii, złodziejek, zwyrodnialców”, czym znieważył w/w. Swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego opisanego w treści art. 216§1 k.k. Ponadto M. A. (1) w dniu 10 maja 2016r. na chodniku przy ulicy (...) w L. woj. (...), działając z zamiarem bezpośrednim, zagroził E. P. drogę swoim ciałem, zamachnął się na w/w, po czym uderzył w głowę, złapał za włosy oraz kopnął w nogi, czym naruszył nietykalność cielesną i spowodował powstanie u E. P. podbiegnięć krwawych okolicy powierzchni bocznej lewego kolana oraz zewnętrznej powierzchni podudzia prawego. Swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego opisanego w treści art. 217§1 k.k. M. A. (1) jest osobą niekaraną w przeszłości, co Sąd uznał za okoliczność łagodzącą. Za okoliczności obciążające Sąd potraktował natomiast szczególnie negatywne zachowanie sprawcy czynów zarówno przed ich popełnieniem, jak również w trakcie toczącego się procesu. Sąd Rejonowy uwzględnił fakt, iż oskarżony dopuszczając się zarzucanych mu czynów działał w ramach znacznie ograniczonej poczytalności, o której mowa w treści art. 31§2 k.k., co jednak nie może wpływać na całkowite, czy też częściowe wyłączenie odpowiedzialności sprawcy za popełnione przestępstwa. Sąd bowiem miał na uwadze to, iż pomimo wielokrotnych ustaleń, ugód sądowych i toczącego się procesu M. A. (1) w dalszym ciągu w sposób bezprawny atakuje pokrzywdzoną, czyniąc tym samym jej życie i funkcjonowanie w społeczeństwie niekomfortowym. Ciągłe bowiem nachodzenie, śledzenie, atakowanie podczas rozmów telefonicznych, obmawianie etc., ogranicza wolność oskarżycielki prywatnej. Co także istotne M. A. (1) działał i działa z zamiarem bezpośrednim. Tym samym Sąd Rejonowy w Lubaniu doszedł do przekonania, iż jedyną zaporą przed takim właśnie zachowaniem sprawcy i próbą ochrony pokrzywdzonej będzie kara 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności za czyn z art. 217§1 k.k., zaś kara grzywny w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przy przyjęciu wartości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych) – za czyn z art. 216§1 k.k. Wymierzona kara pozbawienia wolności w najniższym zakresie jaki przewiduje ustawodawca w treści art. 217§1 k.k. ma skłonić oskarżonego do powstrzymania się w przyszłości od dalszych działań, czy zachowań, które ograniczałyby prawo do swobodnego poruszania się, życia pokrzywdzonej. Tym bardziej, iż z uwagi na uprzednią niekaralność oskarżonego M. A. (1) Sąd orzekający wykonanie tak orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata. Nadto dla zabezpieczenia pokrzywdzonej przed opisanymi wyżej działaniami sprawcy przestępstw Sąd zobowiązał oskarżonego w okresie próby do powstrzymania się od kontaktowania z oskarżycielką prywatną łącznie z zakazem zbliżania się do w/w na odległość 100 (stu) metrów. Sąd Rejonowy w Lubaniu uznał również za stosowne oddanie M. A. (2) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, który będzie czuwał nad postępowaniem i przestrzeganiem prawa przez w/w. Uczynił to również w związku z zachowaniem sprawcy w przeszłości i nie stosowaniem się w/w do podjętych wcześniej rozstrzygnięć. Oskarżony pracuje i osiąga wymierne wynagrodzenie. Stąd – na podstawie art. 46§2 k.k. – orzeczono od w/w na rzecz pokrzywdzonej E. P. nawiązkę w kwocie 500 zł (pięćset złotych). Wymierzony w ten sposób środek karny ma

również za zadanie wyrównać poniesione straty moralne i finansowe przez pokrzywdzoną związane z zachowaniem oskarżonego. Na podstawie art. 628 k.p.k. zasądzone od M. A. (1) na rzecz oskarżycielki prywatnej E. P. poniesione przez nią koszty procesu, zaś na podstawie art. 632 pkt.2 k.p.k. w części uniewinniającej kosztami postępowania obciążył oskarżycielkę prywatną E. P. i na podstawie art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył oskarżonemu opłaty.